

BEN AARONOVITCH

STÍN NAD TREVÍREM

STÍN NAD TREVÍREM

BEN AARONOVITCH

STÍN
NAD
TREVÍREM

Přeložil Milan Žáček

Edici Fantastika řídí Martin Šust.

© Argo, 2020

Copyright © Ben Aaronovitch, 2019

First published by Orion/Gollancz/Weidenfeld, London

Translation © Milan Žáček, 2020

Cover art © Kateřina Bažantová, 2020

ISBN 978-80-257-3290-8 (váz.)

ISBN 978-80-257-3361-5 (e-kniha)

*Tuto knihu věnuji Lole Shoneyinové,
protože mi pohrozila zbitím, jestli to neudělám.*

Das Leben ist viel zu kurz, um schlechten Wein zu trinken.
Život je příliš krátký na to, aby se pilo špatné víno.

Johann Wolfgang von Goethe

Ohýnek

Na sklonku září, když se krátí dny, postihuje mého otce zvláštní šílenství. K nemalému pobouření našich sousedů rozdělává na zahradě táborák a zve přátele, kolegy a, ano, i sousedy, na pivo a pečené brambory. I když jsou si jistí, že rozdělávat oheň v Gartenstadtu je, pokud ne nelegální, tak určitě neuvážené, sousedé si nikdy nestěžují. Důvodem může být nejen to, že otec je městský *Polizeipräsident*, ale také to, že jeho steaky jsou prostě jedna báseň a pivem ani trochu nešetří. Vnitřním založením je můj otec veselý, růžolící kus chlapa, který vyrostl na farmě v Dolním Sasku a který s láskou vzpomíná na spanilé bramborové královny z doby svého mládí. Ve skutečnosti je to štíhlý muž s útlými rameny původem z Ludwigshafenu, jenž někdy v polovině sedmdesátých let vzdal veškeré pokusy nechat si narůst knír.

„Strýček“ Stefan, který v hierarchii figuruje hned za mým otcem a byl třicet let jeho pravou rukou a důvěrníkem, mi jednou řekl, že je to ten nejzajímavější nezajímavý muž, jaký kdy žil. Moje matka říká, že se za něj provdala proto, že to byl ten nejdospělejší muž, jakého kdy potkala, a jestli se mu chce jednou za rok proměnit zahradu za naším domem ve venkovní pivnici, ona s tím nemá problém.

Náš každoroční táborák si vždycky užívám, zvláště teď, kdy jsem dost starý na to, abych mohl pít pivo. A v téhle době, protože jsem starší, a jsem policista, je mi dovoleno sedávat s dospělými a vyprávět historky z bojiště. I když ne že bych nějaké měl. Nebo přinejmenším nemám žádné, které bych mohl vyprávět mimo *Abteilung KDA*. Nejlepší historky vypráví Stefan – třeba tu o pásovci a Holandánovi. Nebo o tom, jak musel zatknout jeptišku kvůli rušení veřejného pořádku.

A o tom, jak našel v kredenci dvě rozkládající se těla – ho-cha a dívky.

„Policejní práce,“ říkal Stefan, „to je z devadesáti procent papírování, z devíti procent kraviny a z jednoho procenta hrůza.“ Zadíval se na mě přes svoje pivo. Měl tupou tvář s malými šedými očima, které uměly s děsivou rychlostí přejít od pobavení k zastrašování. V době, kdy si ještě špinil ruce, musel být velice užitečný ve výslechové místnosti.

Nejspíš jsem se zatvářil mírně ohromeně, protože otec hned přišel s varováním.

„Práce u policie je ušlechtilá, Tobi,“ řekl. „Ale přesto je to pořád práce a předpokládá se, že na konci směny se vrátíš domů za tím, co je důležité.“

„A to je?“ zeptal jsem se.

„Rodina,“ odpověděl táta. „Přátelé. Dům, rodinný krb – pes.“

„Chce jen vědět, kdy se oženíš,“ řekl Stefan. „Boj se, že narazíš na špatný případ dřív, než potkáš správnou holku.“

Táta si odfrkl, ale poznal jsem, že je rád, že to Stefan řekl.

„Bojíš se, že mě někdo zabije?“ zeptal jsem se.

Táta zavrtěl hlavou.

„Špatný případ“ nesouvisí s nebezpečím. Stačí, abys strávil pár nocí u dopraváků, a zjistíš, že každý může zničehonic

umřít,“ řekl Stefan, čímž opět dokázal, že umí být bodrým srdcem všech společenských akcí.

„To je pravda,“ pronesl můj otec do piva.

„Takže co je to ten ‚špatný případ‘?“ zeptal jsem se.

„Případ, kdy překročíš hranici,“ odpověděl Stefan. „Případ, kdy se práce stane posedlostí, a než se naděješ, je to pá-pá, rodino, a ahoj, flaško.“

Jelikož Stefan měl už tři vnuky a šest gigabytů fotografií v mobilu, které ukazoval při sebemenší zámince, nezbývalo vám než předpokládat, že on na svůj „špatný případ“ ještě nenatrefil, nebo ho zvládl.

„Můžu vás ujistit, že já svou práci vážně vůbec neberu,“ řekl jsem, což bylo znamení, že jsem to s pivy už jednoznačně přehnal.

Té noci jsem spal ve svém bývalém pokojíku, který máma částečně proměnila v domácí kancelář. Na stěnách visely rozpisu disponibility a výukové rozvrhy pro učitele, kteří spadali pod její vedení, a mezi nimi se skvěly obrázky nakreslené dětmi z její školy. V jednom jsem poznal své vlastní dílko – klasičského koně s tenoučkýma nohama a odulým tělem, na němž seděla podobně deformovaná postava s kovbojským kloboukem na hlavě. Když jsem se na obrázek podíval důkladněji, všiml jsem si, že koni buď někdo vstřelil šíp do hlavy, nebo mu z čela vyrůstá roh.

Kovbojové a jednorožci, pomyslel jsem si, zatímco mě pivo odnášelo do říše spánku. *Není divu, že má o mě táta strach.*

Ráno jsem se probudil dřív, než jsem očekával, a šel jsem si zaběhat. Slunce ještě nevyšlo, ale příčinlivé vyšší kádry z nejnudnějšího mannheimského předměstí už byly vzhůru a nastupovaly do svých mercedesů a BMW, aby měly jistotu, že

při příchodu zbytku osazenstva kanceláře už budou čekat u svých pracovních stolů. Některé si nesly cestovní termohrnky s druhou ranní kávou, aby ji mohly dopít cestou. Jeden Mercedes třídy C kolem mě projel s jedním takovým zapomenutým hrnkem na střeše – a s výfukovými plyny se smísila vůně kávy. S úžasem jsem sledoval, jak hrnek na střeše zůstal i poté, co auto ostře zabočilo doleva – možná byl opatřený magnetem.

Pokračoval jsem v běhu a přemítal, jestli hrnek na střeše vydrží až na parkoviště u kanceláře, i s kávou uvnitř, a překvapený řidič tak bude mít po vystoupení k ruce osvěžující nápoj.

Na konci ulice mých rodičů začíná přírodní park, v němž mám už od třinácti oblíbený běžecký okruh. Měří pouhé tři kilometry, což je příhodná vzdálenost, pokud stojíte jen o něco, co by vás mohlo probudit před snídání.

Byl jsem přibližně v polovině trasy, když mi někdo zavolal na mobil – byla to moje nadřízená. To, že je vzhůru už takhle brzo, nevěstilo nic dobrého.

„Tobiasi,“ řekla. „Kde jste?“

„V Mannheimu,“ odpověděl jsem. „Mám dovolenou.“

„Tak to už neplatí. Z Trevíru máme hlášený možný průnik. Zajedte tam a proveďte to. Až se tam dostanete, měli bychom pro vás mít přichystaný informační souhrn.“

„Co je to za průnik?“ zeptal jsem se.

„Podezřelé úmrtí,“ odpověděla ředitelka, „s neobvyklými biologickými rysy.“

„Můj oblíbený.“

„Myslela jsem si, že vás potěším,“ řekla. „Vrhněte se na to.“

„Dobře, paní ředitelko,“ přisvědčil jsem, ale napřed jsem dokončil okruh a posnídal s rodinou.

Jakmile jsem se v sedmi letech vzdal snů, že budu astronaut, v devíti, že budu profesionální fotbalista, a ve čtrnácti, že budu rockový muzikant, čímž jsem s těmito sny definitivně zatočil, rozhodl jsem se, že se stanu policistou jako můj otec.

Nastoupil jsem k *Bundeskriminalamt* a nikoliv k *Polizei Baden-Württemberg*, aby táta neměl možnost mě v práci komandovat. Jen aby bylo jasno, nekomanduje mě ani doma – tohle za nás oba obstarává máma.

Skončil jsem u *Abteilung KDA*, protože jsem se z toho dostatečně rychle nevymluvil a protože naše ředitelka má zvrácený smysl pro humor. Nakonec jsem se naučil magii, protože Britům nemůžete věřit, že budou dlouhodobě dodržovat dohody.

Máma vzhledla od snídaně a zprávu, že návštěvu budu muset náhle ukončit, přijala s pokrčením ramen. Řekla, že doufá, že až práci dokončím, budu se zase moct vrátit. Vím, že táta tvrdí, že si na včasných návratech domů svědomitě zakládá, ale ve skutečnosti s ním tohle určitě několikrát zažila. Je to prostě v povaze našeho zaměstnání.

Navzdory ezoterickému charakteru své práce trávím většinu času v autě. Nedávno se mi podařilo, na základě jakéhosi působivého administrativního výkonu, aby mi byl přidělen stříbrný Golf VI GTI s různými policejními úpravami. Není s ním žádná velká zábava, ale přinejmenším je pohodlný a spolehlivý – a táta ho, podle očekávání, schvaluje. Jakmile jsem se s rodiči rozloučil a oni odjeli do svých zaměstnání, zkontroloval jsem, že mám v tašce dost věcí na převlečení, že mi nic nechybí v soupravě pro ohledávání místa činu a že mám plně nabitý Geigerův počítač. Potom jsem si nasadil podpažní pouzdro, z rodinného sejfu vytáhl pistoli, ujistil se,

že jsem na střeše auta nenechal stát termohrnek s kávou, a opustil příjezdovou cestu k rodičovskému domu.

Trevír není z policejního hlediska nějak problémové místo. V anketě oblíbených cestovních destinací ho *Deutsche Zentrale für Tourismus* pětkrát v řadě zvolila Nejmalebnějším německým městem roku. Dojde v něm možná k dvěma vraždám ročně a největší výzvou pro zajištění veřejného pořádku je zdejší každoroční vinařský festival. Když jsem se svým golfem sjel do údolí Mosely a zamířil na jih, ředitelka mi poslala esemesku se jménem mého trevírského policejního kontaktu. Už jsem ji chtěl podezírat z nějakého kanadského žertíku, jenže tenhle typ humoru naší ředitelce není vlastní.

Můj místní kontakt se jmenoval Vanessa Sommerová.

Mohla to být sice shoda náhod, ale byl jsem pevně přesvědčený, že někde se někdo skvěle baví na můj účet.

Kriminalpolizei se v Trevíru nachází v ošklivé kancelářské budově hned vedle vlakového nádraží. Je tomu tak nejspíš proto, aby vyšetřovatelé po perném dni v drsných trevírských ulicích mohli bez potíží odjet zpátky domů na nějaké ještě menší a malebnější místo.

Protože jsem si chtěl co nejdřív zase užívat volna, dopředu jsem se ohlásil. A tak už mě na parkovišti čekala statná mladá žena s kulatou tváří, světle hnědýma očima a kšticí kudrnatých vlasů, které jí musely dát v uniformě pěkně zabrat. Předpokládal jsem, že právě ona mě bude mít na starost.

„Tobias Winter?“ zeptala se a já jsem ji ujistil, že jsem to já a nikdo jiný.

„Frau Sommerová?“ zeptal jsem se zase já.

„Ano,“ a hned dodala: „Vanessa.“

Potrásli jsme si rukama – měla silný stisk a zvláštní strukturu mozolů na konečcích prstů.

„Chcete napřed stručně obeznámit se situací,“ zeptala se, „nebo pojedeme rovnou na místo činu?“

Zeptal jsem se, jestli už z Meckenheimu přišla nějaká zásilka, ale řekla, že ne. Ředitelka důležité věci nikdy neposílá e-mailem nebo faxem. Všechno musí doručit kurýr, který teď pravděpodobně trčel za nějakým pomalu předjíždějícím kamionem u Wittlichu.

„Co kdybychom jeli mým autem?“ nadhodil jsem. „A cestou mě můžete seznámit se situací.“

Vanessa mě navedla na silnici A602, která se táhne údolím, a potom na poměrně nově vyhlížející most, po kterém se jezdilo na západní břeh. Ehrang je shluk poněkud depresivně působících domů a obchodů severně od centra Trevíru, těsně za místem, kde se řeka Kyll vlévá do Mosely. Nad touto oblastí se zvedá několik zdejších proslule strmých vinohradů, pod nimiž rovnoběžně s železniční tratí ubíhá nezpevněná cesta.

Tady by se skvěle zbavovalo těla, pomyslel jsem si, když jsme dojeli na místo.

Dlouhá, málo používaná stezka, domy na druhé straně železniční tratě zaslepené oranžovozelenými protihlukovými stěnami, a v noci nebude na vinici nahoře ani živáčka.

„Našel ho pejskař,“ vysvětlovala Vanessa.

„Co bychom si počali bez pejskařů, vidíte?“ opáčil jsem.

„Nahlásil to v 21.17. Tou dobou už byla dvě hodiny tma.“

Vzhlédl jsem. Během cesty k vinicím začalo mrholit a mračna visela tak nízko, že se otírala o vrchol hřebenu. Kdyby měl vrah dost odvahy, napadlo mě, zločin mohl spáchat i za denního světla. Předpokládal jsem, že oběť tady byla pohozena a nebyla zavražděna na místě. Určitým handicapem

pro mě byla skutečnost, že tělo bylo odvezeno a na místě zůstal pouze bílý forenzní stan.

„Zdravotníci tady vyhlásili zónu biologického ohrožení,“ řekla Vanessa.

Tím se vysvětlovalo, proč dvojice uniformovaných policistů, která zde zůstala na stráž, stála celých šest metrů od stanu. Toho večera musela propuknout jedna z těch řízených panik, kdy všichni otvírali složky s krizovými plány a pokoušeli se problém vytlačit tak vysoko v hierarchii velení, kam až ho bylo možné realisticky dostat.

V jednom z těchto plánů se musel nacházet i kontrolní seznam KDA, a když se v něm odškrtnlo dostatečné množství kolonek, někdo zavolal na naši centrálu v Meckenheimu a následně už budili moji šéfovou. Tedy za předpokladu, že vůbec někdy usíná – nikdo si tím není jistý. Přesný výčet kolonek, které byly zaškrtnuty, abych musel být povolán z dovolené, byl nejspíš uvedený v informačním spisu, jenž stále trčel někde na trase. Pokud se tomu mohla vyhnout, ředitelka nikdy nedělovala operační informace po telefonu.

„Byla jste nějak zapletená do tohoto pozdvižení?“ zeptal jsem se Vanessy.

„Ne,“ odpověděla. „Dokud jsem nepřijela do kanceláře, byl to úplně normální den.“

Otevřel jsem kufr volkswagenu a vybalil jsem svou forezní kombinézu, jednorázovou masku a Geigerův počítač. Když jsem se do kombinézy nasoukal, důkladně jsem zkontroloval utěsnění na zápěstích, suchý zip, který kryl kovový zip, a ujistil jsem se, že mám pevně utaženou šňůrku na kapuci.

„Odebíral tu někdo vzorky?“ zajímalo mě.

„Kompletní obhlídku měli na starosti lidi z K17.“ Vanessa měla na mysli Kommissariat 17, oddělení trevírské kriminální

policie, které řeší forenzní záležitosti. Policejní sbor každé spolkové země má své vlastní postupy a policie v Porýní-Falci měla očividně slabost pro spousty dílčích odborů a divizí.

Jen pro jistotu jsem vyložil svůj kufrík pro sběr vzorků a spolu s Geigerovým počítačem jsem ho přenesl k forenznímu stanu. Vanessa si prozíravě udržovala co největší odstup, aniž přitom působila neprofesionálním dojmem.

Otevřel jsem stan a vkročil do jeho ztichlého vnitřku.

Tělo bylo nalezeno v odtokovém žlabu, který ubíhal podél cesty, a stan byl umístěn hned vedle plotu tak, aby příkop zaujímal čtvrtinu podlahové plochy. Ze všeho nejdřív jsem vybalil Geigerův počítač a zkontroloval dno příkopu – nic. Vlastně jsem nikdy nezaznamenal žádné pozitivní hodnoty, ale jak říká máma, lepší je si být jistý než radioaktivní. Máma bývala radikální členkou strany Zelených, a tak se také seznámila s tátou. Napadla ho, on ji zatkl – a byla to láska na první zacvaknutí pout.

Nebylo zde samozřejmě žádné tělo, ale lidé z K17 ve stanu nechali rozesetého půl tuctu důkazních štítků, aby označili místa, odkud odebrali vzorky. Řídil jsem se jejich příkladem a ze stejných míst odebral duplikátní vzorky, přičemž jsem si pečlivě poznamenával štítky a pořizoval referenční snímky. Šlo převážně o listovku, několik nahodilých kousků slizu a něco, co vypadalo jako drobné bílé kvítky. A našel jsem i malý zčernalý kousek olova, který mohl být deformovaným pozůstatkem projektilu nebo možná rybářského závaží. Spolu se zbytkem vzorků jsem je uložil do sáčku. Na střechu z PVC začal pleskat déšť a Vanessa na mě zavolala, že jestli mi to nebude vadit, bude sedět u mě v autě.

„Jasně,“ houkl jsem na ni a dokončil třídění vzorků, aby byly připraveny k odvozu do laboratoří ve Wiesbadenu. Jakmile